

Елин Пелин
Малка повест

Вървя по улиците на един малък градец под Стара планина. Горещ летен ден. Пустота и леност. Улиците са почти безлюдни. Реката шуми, пени се и се блъска по едрите обли камъни, които пълнят коритото ѝ. Деца играят по пепелищата. Зад белите пердета на малките прозорчета се мяркат глави на млади любопитни момичета.

Отведнаж кучето ми се спря и се отдръпна предпазливо в краката ми. Пред разкъртените каменни стъпала, до една разбита пътна врата пропълзля змия и се скри в бурена.

Погледнах в двора, пред чиято порта се въдеха змии. Печална гледка. Тревясала пътека водеше към малка едноетажна къща, в дъното на тоя двор. На слепите прозорци висяха, като пречупени криле, стари разбити капаци. Стени с опадали лележи, почупени керемиди, слупен пок-рив. Отстрани умряла навеки каменна чешма. До нея остатъци от пейка, паднали на земята като ребра от умряло добиче. Навсякъде бучениш, тръне и бурени. До къщата голямо ябълчево дърво, изядено от гъсеници, останало съвсем без листа. Шипки, широко разклонени, преплетени от къпини. Печална гледка.

Тук някога е цъфтял живот. Надежди и мечти са вложени в основите на тая къща. От прозорците ѝ е гледала хубава жена и малки деца са тичали по пътеката.

Кой ще разправи повестта на тая къща? Къде е душата на това огнище, струята на тая чешма? Какво е станало с хората, които са мечтали тук, със сърцата, които са се любили?

Една стара жена се приближи до мене, погледна ме и каза:

– Синко, жена е запустила тая къща. Любовна работа.

И тя кривна в уличката.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5757>]